

Począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, obowiązane są bractwa górnicze wypłacać wszystkim dotychczasowym rencistom, wdowom i sierotom za każdy miesiąc zgóry świadczenia, określone w § 4 i 5 ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. (aust. dz. u. p. Nr. 127) w brzmieniu, nadanem jej niniejszym rozporządzeniem.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości do ogłoszenia w języku polskim ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. (aust. dz. u. p. Nr. 127) w brzmieniu, zmienionem ustawą z dnia 17 stycznia 1890 r. (aust. dz. u. p. Nr. 14), ustawą z dnia 30 grudnia 1891 r. (aust. dz. u. p. Nr. 3 z r. 1892), ustawą z dnia 17 września 1892 r. (aust. dz. u. p. Nr. 178), ustawą z dnia 30 grudnia 1917 r. (aust. dz. u. p. Nr. 523), ustawą z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272), ustawą z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 424), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 454) i rozporządzeniem niniejszem, z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów.

Art. 6. Moc obowiązująca ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. (aust. dz. u. p. Nr. 127) wraz z późniejszymi zmianami w brzmieniu, ustalonym niniejszym rozporządzeniem, lub też pruskiej ustawy o bractwach górniczych w brzmieniu, ustalonym obwieszczeniem pruskiego Ministra dla Handlu i Przemysłu z dnia 17 czerwca 1912 r. (Zbiór Ustaw Pruskich str. 137 i nast.), będzie rozciągnięta na obszary Rzeczypospolitej, w których żadna z tych ustaw nie obowiązuje. Terminy rozciągnięcia jej na poszczególne powiaty lub województwa będą ustalone rozporządzeniem Rady Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. Zobowiązania Rządu Polskiego do udzielania świadczeń ubezpieczenia w bractwach górniczych (w kasach brackich), określone w art. 8 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. o wykonaniu decyzji Rady Ligi Narodów z dnia 17 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 7, poz. 63), ciążyć będą w całości na Skarbie Państwa.

Powyższe świadczenia wypłaca Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu na rachunek Skarbu Państwa.

Rozrachunek między Skarbem Państwa a Ubezpieczalnią Krajową w Poznaniu następuje w ciągu 3 miesięcy po upływie każdego roku budżetowego, jednakże Ubezpieczalnia Krajowa otrzymuje na powyższy cel miesięczne zaliczki w wysokości, ustalonej przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a na obszarze cieszyńskiej części województwa śląskiego z dniem ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody na nie Sejmu Śląskiego; z tym dniem

tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

340.

Rozporządzenie

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o niektórych zmianach i uzupełnieniach ustaw górniczych, obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. § 210 ustęp 1 pruskiej ustawy górniczej z dnia 24 czerwca 1865 r. (Zbiór Ustaw z r. 1865 str. 705) otrzymuje brzmienie następujące:

„W tych częściach kraju, w których obowiązuje prawo prowincjonalne, wydane dla Prus Zachodnich, ogłoszone 19 kwietnia 1844 r. podlegają postanowieniom niniejszej ustawy tylko sól kamienna, sole potasowe, magnezowe i borowe oraz solanki”.

Art. 2. Do § 5 austriackiej ustawy górniczej z dnia 23 maja 1854 r. (Dz. U. P. Nr. 146) dodaje się jako ustęp 3 postanowienie następujące:

„Nadanie miar górniczych na podstawie odkryć soli potasowych, magnezowych lub borowych może uzyskiwać tylko Państwo. Wyjątek od tego ograniczenia może nastąpić tylko w razie łącznego istnienia 2 warunków:

1) jeżeli odkrycie tych soli zostało dokonane przed 1 kwietnia 1928 r.,

2) jeżeli na podstawie tego odkrycia zostało złożone przed 1 lipca 1928 r. podanie o nadanie.”

Art. 3. § 123 austriackiej ustawy górniczej z dnia 23 maja 1854 r. (Dz. U. P. Nr. 146) otrzymuje następujące brzmienie:

„Posiadacz miar kopalnianych, dziennych lub przymiarów ma wyłączne prawo wydobywania nie tylko tych minerałów zastrzeżonych, których odkrycie było podstawą do uzyskania nadania górniczego, lecz wszelkich innych minerałów zastrzeżonych, znajdujących się w tych miarach lub przymiarach z wyjątkiem soli potasowych, magnezowych i borowych.

Ograniczenie powyższe nie ma zastosowania do już nadanych pól kopalnianych, jeżeli zachodzą łącznie następujące warunki:

1) jeżeli w danym polu kopalnianem sole powyższe były lub będą odkryte przed 1 kwietnia 1928 r.,

2) jeżeli odkrycie powyższe będzie zgłoszone we właściwym wyższym urzędzie górniczym przed 1 lipca 1928 r.,

3) jeżeli wyższy urząd górniczy stwierdzi zarówno fakt odkrycia przed 1 kwietnia 1928 r., jako też że złoży tych soli odpowiadają przepisom § 44 w brzmieniu, nadanem art. 1 ustawy z dnia 3 marca 1926 r. o niektórych zmianach powszechnej austriackiej ustawy górniczej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 169).

Postanowienia powyższe nie naruszają uprawnień właścicieli pól kopalnianych, nadanych na podstawie odkrycia soli potasowych, magnezowych lub borowych.

Art. 4. Art. 236 rosyjskiej ustawy górniczej (Zbiór Praw tom VII, wydanie 1912 r.) otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo własności gruntu obejmuje zarazem prawo własności wszystkich znajdujących się tamże minerałów oprócz soli kamiennej, soli potasowych, magnezowych i borowych oraz solanek, nadających się do technicznego uzyskiwania soli sodowych i soli potasowych”.

Art. 5. Art. 237 rosyjskiej ustawy górniczej (Zbiór Praw tom VII, wydanie 1912 r.) otrzymuje brzmienie następujące:

„Minerały, związane z własnością gruntu, mogą być eksploatowane przez właściciela gruntu.

Minerały, które w myśl postanowień poprzedniego artykułu nie są związane z własnością gruntu, stanowią własność Państwa”.

Art. 6. Art. 455 rosyjskiej ustawy górniczej (Zbiór Praw tom VII, wydanie 1912 r.) otrzymuje brzmienie następujące:

„Na gruntach, wymienionych w art. 454, prawo poszukiwania i wydobywania wszelkich minerałów z wyjątkiem wymienionych w ustępie 2 niniejszego artykułu oraz w art. 456 przysługuje właścicielom gruntów i osobom posiadającym ich zezwolenie.

Na gruntach, wymienionych w art. 454, Państwo ma wyłączne prawo do otrzymywania nadeń na następujące minerały: sól kamienną, sole potasowe, magnezowe i borowe oraz solanki, nadające się do technicznego uzyskiwania soli sodowych i soli potasowych. Do poszukiwań tych minerałów, do postępowania nadawczego co do nich oraz do praw i obowiązków z tytułu własności tych nadeń mają odpowiednio zastosowanie przepisy, dotyczące minerałów, wymienionych w art. 456, z wyjątkiem:

1) przepisane w art. 479 ograniczenia terminu zgłoszenia do 7 dni,

2) przepisane w art. 485 p. 2 terminu trzymiesięcznego względnie sześciotygodniowego dla podania próby o nadanie,

3) przepisów o wynagrodzeniu za użytkowanie wnętrza i

4) przepisów o przymusowej eksploatacji i o związanych z niemi rygorach”.

Art. 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a na obszarze województwa śląskiego z dniem ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody na nie Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ślawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

341.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o postępowaniu administracyjnem.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Postanowienie ogólne.

Art. 1. Postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do postępowania we wszystkich sprawach z zakresu prawa administracyjnego, załatwianych przez władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorjalnego, o ile rozporządzenie to nie przewiduje wyjątków.

II. Właściwość.

Art. 2. 1. Właściwość władz rzeczową i miejscową ustala się na podstawie przepisów o ich zakresie działania, a następnie na podstawie innych przepisów.

2. Władza powinna z urzędu przestrzegać swej właściwości rzeczowej i miejscowej.